

[Bjørn Elmquist]

dermed demokratiet som sådant og sikre en respekt for menneskerettigheder. Så længe alt dette er sigtet med vores tilstedeværelse i EF, er venstre en klar tilhænger.

Vi mener også, at vores deltagelse i EF fremmer disse mål. Det er ikke det eneste, som kan fremme dem – det er også det, vi gør i vort eget land, det, vi gør i en nordisk sammenhæng, og det, vi gør i det endnu bredere europæiske samarbejde, Europarådet.

Man kan sammenfatte dette i nogle ganske få ord, nemlig at vores tilslutning til et forpligtende europæisk samarbejde ikke skal være et mål i sig selv, men det skal være et middel til at nå de mål, som vi som parti i øvrigt kan gå ind for.

Med disse ord har jeg også angivet, at vi i venstre giver tilslutning til – det kan formentlig heller ikke overraske – den linje, som regeringen her lægger frem for sin taktik under de kommende drøftelser om fremtiden i det europæiske samarbejde. Vi ønsker ikke at presse på for, at vi f.eks. fra dansk side – sådan som det er lagt op fra nogle i dette Dooge-udvalg – skulle sætse voldsomt på en styrkelse på det institutionelle område. Det har også med vetoretten og med Europa-Parlamentets placering i det institutionelle at gøre.

Der er mange, der drager den konklusion, at mangler i de konkrete fremskridt i fællesmarkedet skyldes, at institutionerne ikke har tilstrækkelige tvangsmidler, om man vil, til deres rådighed, og at vi derfor må styrke institutionerne. Men ret beset er det vel ikke den rigtige måde at gøre det på. Det korte af det lange er, at manglende konkrete fremskridt og konkrete resultater på de mange samarbejdsområder, som har vor fulde tilslutning i venstre, skyldes manglende politisk vilje i mange af medlemslandenes hovedstæder i de enkelte landes parlamenter og formentlig også, da der jo holdes regelmæssige valg til disse nationale parlamenter, i befolkningerne rundt omkring i landene.

På den måde kunne man godt anlægge den betragtning, mener vi i hvert fald, at en styrkelse på det institutionelle område, hvis det har noget med principperne at gøre, med en egentlig lovgivende magt til EF-Parlamentet nu og her, er en flugt fremad; det er et udtryk, som nogle af os er stødt på i den europæiske debat: »La fuite en avant«, kalder det det på fransk, og det er vel bedst at over-

sætte det til »flugten fremad«. Det er en flugt, som hænger sammen med, at man har tiltro til, at bare vi kommer hen at stå på et andet sted, vil tingene tage sig anderledes ud. De folk, der taler sådan, er vel nok velmenende europæere, men spørgsmålet er, hvor gode og konstruktive europæere de er.

Dette fører mig ind på en overvejelse om Danmarks placering blandt de europæiske nationer. Hr. Ivar Nørgaard talte før frokostpausen i restaurationssproget om à la carte og menuen; nu har vi vist haft frokostpause alle sammen, så jeg vil tale om »første- og andenrangsnationer«, da jeg ikke føler denne sult i øjeblikket.

Der er nogle, der har haft travlt med at stemple Danmark som en andenrangseuropæisk nation. Som et klart tilhængerparti af EF vil vi i venstre advare imod, at vi accepterer den megen tale. I det omfang det skulle afspejle, at der i Danmark mangler en europæisk vilje, er vi imod denne tale. Skulle det afspejle, at vi i Danmark er skeptiske, at vi mangler visioner, vil vi også gerne være med til at kritisere dette forhold. Vi vil ikke i mit parti være med til at acceptere Danmark som en andenrangseuropæisk nation. Hvis det bruges i taktisk øjemed – og det tror jeg nok det ret ofte gør i den interne danske debat – er det noget, som de kære EF-modstandere gnider sig i hænderne over at høre: lad os bare få det stempel generelt accepteret rundt omkring, ikke bare herhjemme i Danmark, men også i udlandet, at Danmark er en andenrangseuropæisk nation!

Hvad vil konsekvensen af det være? Den vil være, at vi ikke længere skal sidde med ved forhandlingsbordet, at vi må rykke en tak hen, blive observatører og få lov til at sidde på de stole, der er omme bag ved forhandlingsbordet, eller stå uden for salen og bagefter få at vide af andre, der har siddet med ved forhandlingsbordet, hvad planerne nu er. Det vil sige, at vi heller ikke ville have mulighed for inde ved forhandlingsbordet at lade vores egen røst blive hørt og lade vore egne synspunkter få kraft. Vi ville heller ikke kunne få indflydelse på udformningen af de traktater, som måske en skønne dag bliver lagt på bordet i udkastform; dér ville vi også sætte os uden for indflydelse.

Derfor synes jeg, vi skal fastholde, at Danmark er en udmærket europæisk nation, og bedømt ud fra vores måde at overholde de